

Μια οικογένεια κλωστοϋφαντουργών στην πόλη Νιμ της Γαλλίας αποφάσισε κάποια στιγμή να λανσάρει ύφασμα με διπλές διαγώνιες παράλληλες γραμμές. Το είπε «Serge» («ραβδωτό μάλλινο ύφασμα»). Από τα τέλη του ΙΗ' αιώνα, το ύφασμα αυτό είχε διαδοθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες. Το έλεγαν «denim» (de Nîmes, από τη Νιμ). Ήταν βαμμένο σε λουλακί χρώμα και αποδείχτηκε πολύ ανθεκτικό. Και δημοφιλές. Κλωστοϋφαντουργοί της πόλης Chieri (κοντά στο Τορίνο της Ιταλίας) το χρησιμοποίησαν για να κατασκευάσουν ρούχα (παντελόνια κυρίως) για ναύτες. Έγιναν ανάρπαστα και ξεκίνησαν να εξάγονται από το λιμάνι της Γένοβας, που τον ΙΘ' αιώνα ήταν ξακουστό. Οι Γάλλοι ξέχασαν την ονομασία «Serge de Nîmes». Τα είπαν «μπλε της Γένοβα», «bleu de Gênes»: Μπλουτζίν.

Οι ναύτες τα προτιμούσαν και οι ράφτες προχώρησαν στη δημιουργία της ολόσωμης φόρμας και του παντελονιού με τιράντες από ύφασμα τζιν. Η «μόδα» πέρασε και στους φορτοεκφορτωτές των γαλλικών λιμανιών. Και κάποιος Randy Bister, γεωργός στη Νότια Καρολίνα (ΗΠΑ), αποφάσισε να φορέσει μπλουτζίν για τις δουλειές στο χωράφι του. Η αντοχή του υφάσματος εκτιμήθηκε τόσο πολύ, ώστε λίγο καιρό αργότερα, όχι μόνον άνδρες αγρότες αλλά και γυναίκες που δούλευαν στους αγρούς, φορούσαν μπλουτζίν παντελόνια.

Από τη δεκαετία του 1850, ένας Αμερικανοεβραίος έμπορος, ο Levi Strauss, πουλούσε μπλουτζίν με φίρμα το όνομά του: «Levi». Κάποιος Jacob Davis του πρότεινε να στερεώνει τις τσέπες των παντελονιών με «καρφιά» από χαλκό. Τα φημισμένα «μπλουτζίν Levi» ξεκίνησαν να πουλιούνται στις 20 Μαΐου 1873.

Τα «προπλυμένα» και τα «ξεβαμμένα» μπλουτζίν έκαναν την εμφάνισή τους στη δεκαετία του 1970: Ο Hal Burgess, γιος ενός κατασκευαστή μπλουτζίν στάθηκε με εμπόρευμα σε ένα ξενοδοχείο του Μεξικού. Μια βροχή μούσκεψε τα παντελόνια κι έκανε το ύφασμα να «μπει». Ο Hal τα στέγνωσε και τα μοσχοπούλησε ως έτοιμα «δυο νούμερα μικρότερα». Από τότε, τα μπλουτζίν πλένονται και στο πλυντήριο.

(τελευταία επεξεργασία, 25.10.2010)